

עפ"ת 19040/08/15 - ח'אלד מחאמיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19040-08-15 מחאמיד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט סאאב דבור
מערערים ח'אלד מחאמיד
נגד מדינת ישראל
משיבים

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטתו של בית משפט לתעבורה בנצרת [כב' השופט אלכס אחטר] מיום 20.7.15, בתיק המ"ש 8504-06-15, לפיה, דחה בית משפט קמא בקשה להארכת מועד להישפט באשר לדוח מס' 90504296816.
2. בא כוחו המלומד של המערער, נימק את טיעוניו בציינו, כי ביום 28.6.15 הוגשה מטעמו בקשה למתן אורכה להישפט. ביום 29.6.15 ניתנה החלטה ואשר לפיה הורה כב' השופט אלכס אחטר למשיבה למסור תגובה מטעמה בתוך 14 יום. ביום 20.7.15, ניתנה החלטה ע"י בית משפט קמא הדוחה את הבקשה עקב דלות הנימוקים אשר עמדו בבסיסה. לא זו אף זו, ביום 23.7.15 הוגשה בקשה לעיון חוזר לה צורף תצהיר התומך בנימוקי הבקשה. אולם, גם בקשה זו נדחתה.
3. מלבד הנימוקים הטכניים, ב"כ המערער השליך את יהבו על טענת הגנה לפיה המערער כלל לא נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, כפי המיוחס לו על-פי הדו"ח. לדידו, בזמן הרלוונטי הרכב היה נהוג ע"י אשתו של המערער. טענות ההגנה נתמכו, כאמור, בתצהיר מטעם האישה אשר הוגש, במסגרת הבקשה, ממנו עולה, לכאורה, כי האישה היא זו אשר נהגה ברכב בזמן המעשה המיוחס.
4. טענה נוספת באמתחתו של המערער היא, כי העבירה בוצעה ביום 27.3.15, כאשר למערער נודע על הדוח נשוא העבירה רק ביום 25.6.15 וכאשר היום האחרון להגשת בקשה להישפט הוא 25.6.15. הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה ביום 28.6.15; קרי - הבקשה הוגשה בהזדמנות הראשונה בחלוף שישי-שבת, ומיד לאחר שנודע למערער על קיום הדו"ח. מכאן, סבור ב"כ המערער, כי היה על בית משפט קמא להיעתר לבקשה וזאת על רקע מועד הגשתה ועובדה היא, כי האיחור בהגשה, במשך שלושה ימים, הינו זעום ושולי ואינו נעוץ באשמה

ו/או ברשלנות כלשהי מצד המערער.

5. כאן המקום לציין, כי הקנס בגין הדו"ח אשר עמד בבסיס בקשותיו של המערער בפני בית משפט קמא ובבסיס ההליך כאן, שולם. אולם, לטעת המערער, הוא לא שילמו ואף לא ידוע לו דבר באשר לזהות האדם שעמד מאחורי תשלומו. יתרה מזו, כפי שהוזכר לעיל, הפעם הראשונה שנודע למערער על קיום הדוח היא ביום 25.6.15.

6. משעלה בידו של המערער להוכיח (באמצעות תצהיר) מי נהג ברכב ביום ביצוע העבירה הנטען, יהא זה ראוי וצודק להורות על מתן הסעד המבוקש, בהתאם להודעת ערעור זו, כך עפ"י טיעוניו של המערער.

7. מכלול השיקולים ובעיקר טענות ההגנה הקיימות בפני המערער, מצדיקים הם את קבלת הערעור ומתן במה למערער לצורך הוכחת חפותו.

8. היה מקום לבחון את הבקשה עפ"י הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, במיוחד כאשר השארת פסק הדין על כנו, יש בה משום עיוות דין ופגיעה בזכויותיו של המערער.

9. גם אם ראה בית המשפט קמא בתשלום הקנס כהודיה, עדיין אין מקום לחסום את דרכו של המערער כאשר באמתחתו נימוק המצדיק חזרה מהודיה, כאשר טענת הגנה מהותית קיימת בבסיס נימוקיו ועת לא מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי רב. על רקע זה, היה מקום לתת למערער את יומו בבית המשפט.

10. אקדים ואציין כי דין הערעור להידחות.

הסוגיה הרלוונטית דרה היא תחת קורת הגג של סעיפים 229 (ג), (ח), ו (ח1) **לחוק סדר הדין הפלילי** (נוסח משולב), התשמ"ב-1982. על סמכותו של תובע לבטל הודעת תשלום קנס גם לאחר ששולם ניתן ללמוד מהוראות הסעיפים ח' ו ח1' בסעיף 229 הנ"ל.

11. עיננו הרואות, מששילם המערער את הקנס מושא הדו"ח, רואים אותו כמי שהודה בעבירה, הורשע ונשא את עונשו. פועל יוצא; בחלוף התקופה המנויה בחוק להגשת ערעור, פסק הדין אף הפך לחלוט - {רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן 1.5.07)}. מקום בו מדובר בהרשעה חלוטה, לא ניתן יהא להשיג עליה באמצעות ערעור. מתווה אפשרי לביטול פסק דין חלוט הינו על-ידי הגשת בקשה למשפט חוזר.

12. בבחינת למעלה מן הצורך ולגופו של ענין אציין, כי מבעלים של כלי-רכב מצופה לעקוב ולוודא בכל נקודת זמן, כי הכתובת הרשומה במשרדי הממשלה ובכלל זה משרד הרישוי ו/או משרד הפנים היא הכתובת הנכונה והאמתית. יתר על כן, בהתאם **לחוק מרשם האוכלוסין וחוק עדכון כתובת**, קיימת חובה שכזו. בענייננו,

הודעת תשלום הקנס שולמה על-ידי גורם כלשהו לאחר שזו נשלחה לכתובת העדכנית והנכונה (שכוללת גם פרטים נוספים, מלבד השם) כפי שהיא מופיעה במשרדי הממשלה. לא זו אף זו, עיתוי הגשת הבקשה ואשר בא לאחר שנודע למערער על התליית הרישיון מטעם משרד הרישוי זועק "דרשני".

13. לא מצאתי, כי נגרם למערער עיוות דין כזה המצדיק הפיכת הקערה הדיונית והמהותית על פיה. כן, קיימת הנחת-עבודה לפיה, הודעת תשלום קנס אשר נשלחת לכתובת נכונה של אדם כלשהו לא תשולם על-ידי אדם זר אחר כלשהו.

14. כאן המקום לציין, כי הגשת תצהיר לפיו אדם אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אינה חזות הכל ואין בכוחה, לבדה, במנותק מיתר השיקולים והנסיבות האופפות את המקרה הספציפי, כדי להביא לקריסת הבסיס האיתן של ההרשעה. בענייננו, מועד הגשת הבקשה להארכת מועד להישפט אשר בא לאחר שנודע למערער על הסנקציה הקיימת נגדו מטעם משרד הרישוי, בצירוף העובדה כי הודעת תשלום הקנס (הדו"ח) נשלחה לכתובתו הנכונה והעדכנית, יש בהם ללמד, כי לא נגרם עיוות דין כזה שמצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

אשר על כן, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא העתק פסק דין זה, באמצעות הדואר והפקסימיליה, לצדדים.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ו, 27 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.